

ПОЛИЦИЈСКИ ГЛАСНИК

СЛУЖБЕНИ ЛИСТ МИНИСТАРСТВА УНУТРАШЊИХ ДЕЛА

„ПОЛИЦИЈСКИ ГЛАСНИК“ излази једанпут, а према потреби и више пута недељно. Претплата се полаже у напред, и то најмање за пола године код свију полицијских власти, и износи: 20 динара на годину за државна и општинска надлежства, а за све друге претплатнике у опште 12 динара годишње. За иностранство: годишње 24, полугодишње 12 динара у злату. Поједини бројеви „Полицијског Гласника“ не продају се. Рукописи се не враћају.

СЛУЖБЕНИ ДЕО

Његово Величанство Краљ Петар I благоволео је на предлог Министра унутрашњих дела поставити:

за полицијског писара треће класе среза косаничког Милица Боричића, полицијског писара исте класе среза власотиначког, по службеној потреби;

за полицијског писара треће класе среза власотиначког Атанасија Павловића, пређашњег полицијског писара; и

за полицијског писара треће класе среза црногорског Александра Ломића, практиканта среза таковског.

Из канцеларије Министарства унутрашњих дела, 28. јануара 1909. г. у Београду.

ПОХВАЉЕНИ ЧИНОВНИЦИ

Г. Александар М. Савић, писар Управе Града Београда, решењем Г. Министра Унутрашњих дела ПБр. 1795 од 26. пр. м-ца, на основу 1. става § 39. закона о чиновницима грађанског реда, јавно је похваљен због ревности, коју је показао у хватању крадљиваца.

СТРУЧНИ ДЕО

ШТА СЕ НЕ МОЖЕ УЗЕТИ У ПОПИС ЗА ИЗВРШЕЊЕ СУДСКИХ ОДЛУКА?
(Објашњење § 471. судског поступка у грађанским парницама.)

(НАСТАВАК)

Али „чиновници“ у смислу овога зак. прописа нису она лица, која се у служби *приватних* лица налазе, као што су на пр. чиновници у новчаним заводима, трговачким и индустријским предузећима, јер њима није од државне нити друге какве власти отпављено јавних дужности поверено.

Под „научним људима“ законодавац сматра лица, која су се одала позивима сличним лекарском и правозаступничком позиву. Ту би, дакле, дошли у првом реду они, који су, практично примењујући научна начела, створили себи од тога стално занимање, као што су на пр. приватни: инжењери.

професори, учитељи, марвени лекари, архитекте, геодете (земљомери), хемичари, зубни лекари и томе слично.⁷⁴⁾

Од пописа се официрима и чиновницима изузимају „оружје, научне књиге и инструменти и у опште оне ствари, које су за извршење дужности потребне“, за тим „научним људима“ „књиге и справе за њихов рад потребне“. Забавне књиге, дакле, могу се у попис узети, исто тако и они егземплари научних књига, који се у више примерака налазе. Шта је пак за вршење чиновничке дужности и за рад „научних“ људи потребно, то је фактичко питање, које ће се, у случају неизвесности, вештачким мишљењем расправити.⁷⁵⁾

8. Од тачке 7. па на даље побраја законодавац *пограђивања*, која се не могу у попис узети. Тако на првом месту у тач. 7. наређује се да се не може у попис узети: „више од четвртине плате и пензије чиновника и правителствених служитеља, свештеника, калуђера и општинских учитеља, а ако се поверитељи једногодишњим обустављањем плате не могу подмирити, онда се може задржавати половина плате.“ Циљ је овоме законском пропису (и онима у тач. 9. и 10.), да се обезбеди минимум за egzистенцију оних лица, која од примања (најчешће) периодичних потраживања живе. При овоме је свеједно, да ли лица, у овим тачкама побројана, сем ових потраживања имају или немају какве имовине. И најбогатијем чиновнику и удовици, која има доста свога имања, не

⁷⁴⁾ Питање је да ли и бабице долазе у „научне људе“ и да ли су, према томе, и њихове справе за вршење њихових послова изузете од пописа. Ја мислим да се с погледом на еродност позива лекарског и бабичког и бабице могу урачунати у „научне“ људе. У осталом, ако се то не усвоји, бабичке справе биле би изузете као „најнужнији алат“ — по тач. 4. Већ је теже питање да ли су уметници (на пр. сликари, певачи, вајари) „научни људи“, јер ако се афирмативно одговори, онда су и њихове „књиге и справе за рад потребне“ изузете од пописа (на пр. оперском певачу клавир). Аустр. грађ. суд. пост. спомиње у § 251. тач. 5. изрично уметнике. Ја мислим да и уметнике треба убројити у научне људе. Ако се пак то не би узело, онда би се морало признати, да се уметници могу позвати на тач. 4. § 471., ма да би поваткад тешко било сматрати кога чувенога сликара или оперског певача за рукоделца“. У таквом случају могао би се неком чувеном композитору узети у попис клавир, неком славном вајару или сликару прибор за сликање односно вајање и томе слично.

⁷⁵⁾ Из аустријске судске праксе наводим овде односно овога питања: сматра се да је практичном лекару потребно за вршење праксе и да му се стога не може узети у попис: намештај у чекаоници и у соби за ординацију као и цени сат. За тим потребан канцеларијски намештај адвокатски; приватна природњачка збирка једнога народнога учитеља није искључена од пописа, В. Neumann, Kommentar, z. E. O. стр. 687.

може се од плате односно пензије узети у попис више, но што је у дотичним законским прописима означено.

На први поглед пада у очи код овог законског прописа то, што законодавац ту не прописује, као што би требало да буде⁷⁶⁾ шта се од пописа изузима кад је у питању надница или награда или накнада оних лица, која *нису у трајној служби* под платом,⁷⁷⁾ за тим кад је у питању плата и награде оних, који су у *трајној служби код приватних лица*,⁷⁸⁾ и најзад разни додаци, дијурне и хонорари чиновника и осталих јавних службеника.⁷⁹⁾

Односно разумевања ове тачке 7. § 471. појавило се у пракси питање, које дубоко заседа у интересе читавих класа грађана, а на име: а) да ли се благодетељање тачка 7. односи и на општинске часнике и службенике (председника и кметове општинскога суда, општинске писаре, општинске служитеље) и б) као и на чиновнике и службенике у *приватној* (трајној) служби; понајчешће у новчаним заводима и индустријским предузећима?

а. Што се првога питања тиче, ја мислим да, као што је горе под 7. казано, под „чиновником“ у смислу ове тачке треба разумети свакога, коме је за извесну периодичну награду као еквивалент поверено отирање неке *јавне функције*, јавне дужности, било то од стране државе, општине или других самоуправних тела, а без обзира на то да ли им је звање указно или није. То што се у тач. 7. набрајају поред чиновника друга лица, којима је вршење јавних дужности поверено (правителствени служитељи, свештеници, калуђери и општински учитељи), не значи, чини ми се, да је законодавац хтео *лимитативно* побројати званична лица, којима је дотично благодетељање хтео указати, већ само у *главном* побројати лица, која *најважније* јавне функције врше.⁸⁰⁾ Кад се дакле реч „чиновник“ протумачи у овом екстензивном смислу што, по моме мишљењу, одговара вољи законодавчевој, онда је и општинским службеницима обезбеђена половина плате. На сваки начин пак дужност је законодавца, да читав један ред грађана (нарочито општинске писаре, чија је улога у

државном и општинском животу тако судбоносна⁸¹⁾ не излаже опасностима разноликог судског тумачења једнога законскога прописа, него да што пре то питање на чисто изведе.

б. Односно другог питања ја мислим, да се тач. 7. § 471. не односи на лица која, налазећи се у приватној служби, не врше никакве јавне функције. Њима се може узети у попис цела плата, јер она нису чиновници ни јавни службеници у ономе смислу, у коме законодавац у § 471. те речи употребљава. Ако се начелно призна, да аналогiji нема места при примени § 471, — а ја мислим да јој код овог законског прописа као изузетка од правила места нема — онда су ова лица одиста *de lege lata* незаштићена остала, и дужност је *законодавца*,⁸²⁾ а не суда, да он ту неправду отклони, заштићујући и њима половину плате од пописа.⁸³⁾

Како је у највише случајева пензија мања од плате, коју је пензионисани чиновник имао, то онда законодавац, хотећи да што већу суму пензионару заштити, прописује, да се *чиновнику* може задржавати *половина плате* у случају, ако се поверитељи једногодишњим обустављањем плате не могу подмирити, а пензионару не може више од четвртине пензије, баш и кад би овај случај постојао.

Више од половине плате или пензије не може се у попис узети баш и кад би то дужник одобрио или раније у залогу дао, изузимајући случај из § 58. зак. о чиновницима. Али ипак може се узети у попис и извесан део *друге половине плате* или *пензије*, ако се из прве половине не могу наплатити потраживања *издржавања по законској дужности*, на која би дужник према жени и деци својој био осуђен. Јер циљ тач. 7. јесте у томе, да се дужнику чиновнику обезбеди минимум за егзистенцију његову и *његове породице* а против његових поверилаца, чија потраживања не потичу из породичних одношаја.

(СВРШИТЕ СЕ)

Д-р Драг. Аранђеловић

⁷⁶⁾ Тако је на пр. учињено у § 850. немач. грађ. суд. пост.

⁷⁷⁾ ⁷⁸⁾ ⁷⁹⁾ У овом погледу меродавни су прописи специјалних закона, у колико их буде било. Ако пак ни специјалним законима дотична примања нису изузета од пописа, онда подмеже попису. Тако на пр. по чл. 100. рударског закона „на заслугу радника и настојника, који под платом месечно или годишњом служе, не може се више него на четвртину заслуге запит ставити; на заслугу пак они радника, који као надничари раде, не може се никаква забрана ставити. По чл. 10. зак. о трошковима управних власти не може се забранити додатак чиновника и служитеља, нити узети у попис за извршење наплате каквог дуга дотичног чиновника или служитеља. По чл. 404. правила службе I део, допесеним на основу чл. 7. зак. о устројству војске, „подофицирима и редовима забрањује се задуживање, зато се њихови дугови неће ни узимати у расправу ни наплаћивати.“ Цела плата, дакле, њихова изузета је од пописа.

⁸⁰⁾ Свет. Јањић у Пол. Гл. за 1902. год. стр. 365. заступа мишљење, да се речено благодетељање из тач. 7. не односи на општинске службенике, објашњујући то тиме, да је законодавац — не наводећи изрично и њих — хтео да их изузме. Ја мислим да се из тачке 7. не види (или бар не тако јасно) та намера законодавчева. Судска је пракса у овоме питању колебаљива. Тако по једној одлуци Касац. Суда од 22. VIII. 1901. Бр. 6780. (Пол. Гл. за 1904. стр. 243) може се узабранити цела плата општинског писара са разлога „што тај законски пропис [тач. 7. § 471] не заштићује изрично и општинске писаре.“ Међу тим по одлукама Касац. Суда од 5. I. 1902. № 102 и 18. X. 1902 Бр. 8880 не може се ни кмету узабранити више од половине плате. То исто мишљење дели и Државни Савет, као што се види из његове одлуке од 9. VI. 1905. Бр. 4211. (в. Збирку саветских одлука од М. Вукићевића стр. 51), а са ових разлога: „као што се види овим прописом (тач. 7. § 471.) била је намера законодавчева, да се у цели издржања и вршења јавне службе заштити три четвртине односно половина плате јавних службеника, кад она има да се употреби за извршење, а и кметови су јавни службеници, те је начелство, погрешно узело, да је закон оставио ван заштите плату кметова, јер се у грађан. праву

допушта аналогiji, те је по § 2. грађ. суд. пост., у недостатку изричног прописа, ваљало применити на овај случај начело, које је у тач. 7. § 471. заступљено.“ И ако се ја слажем са мишљењем Држав. Савета у погледу резултата тумачења ове тачке, ипак ми се чини, да му аргументација није тачна. Јер и ако се у грађан. праву начелно допушта аналогiji, ипак овој нема места код изузетака од општих правила, као што је цео § 471. В. у првом одељку ове расправе (под I Општа посматрања број 7). Да аналогiji у овом случају нема места види се и по томе, што законодавац поступа казуистички, т. ј. не поставља једно опште начело, да се свима јавним службеницима извесан део плате не може у попис узети, него изрично *побраја* те службенике. Нема сумње да би *de lege ferenda* боље било поставити само правило, да се јавним службеницима не може узети у попис извесан део њихових прихода, а суду оставити да одређује који су то приходи.

⁸¹⁾ В. нарочито о значају општин. писара по државни живот тачна опажања Д. Калајчића у Пол. Гл. за 1902. г. стр. 367.

⁸²⁾ Налазећи да при прописима ове врсте нема места аналогiji, већ да треба испрпно побројати све ствари и права, која по нахођењу законодавца треба од пописа ослободити, пројект закона о извршењима сасвим, умесно, у тач. 2. § 625. прописује да се не може у попис узети више од четвртине систематске плате и пензије државних чиновника, официра и служитеља, свештеника, калуђера, општинских часника, службеника и учитеља, службеника и служитеља јавних, привредних и индустријских установа и у *оште саји оних лица, која себе и породицу издржавају само платом...* Овако, тј. изрично побрајајући сва лица која од плате живе и гарантујући им, изузимањем од пописа, минимум за егзистенцију — поступају и аустријско (зак. од 1873. год.) и немачко законодавство — § 850 грађ. суд. пост.

⁸³⁾ И судска је пракса колебаљива у овом питању. Тако Касац. Суд у својој одлуци од 18. I 1902. Бр. 507 — противно мишљењу првостепеног суда — сматра да се тач. 7. односи и на плате чиновника новчаних завода.

БЕРЛИНСКА ПОЛИЦИЈА

(НАСТАВАК)

Позоришни одељак потпада по организацији под прво одељење, али је иначе потпуно самосталан у раду и има свога засебног шефа као и друга одељења. Он се искључиво стара о позоришним пословима и у делокруг његова рада спада:

Цензура позоришних комада и у опште пијеса за разне представе; старање о свима позоришним и другим представама, без обзира на локал, за тим при предавањима и концертима; надзор над продајом позоришних билета; давање дозвола за позоришна предузећа; ревизије позоришних зграда и концертних локала у погледу на сигурност и солидност грађевине и опасности од пожара; контрола над занимањем деце у позориштима, позоришним дружењима и агентима и, на послетку, старање о извршењу свију полицијских наредба о позориштима.

Поред вишег управног чиновника као шефа, одељку су додељена два референта, једно стручно техничко лице, три лектора за читање позоришних комада, купле-а, предавања и песама по варијете — има и потребан број полицијских секретара као канцеларијског особља.

Сви позоришни комади, песме и разне продукције подлеже цензури овог одељка и само се оно може представљати, што се одобри. Чак се прегледају и сви кинематографски филмови и у нарочитој за то удешеној соби приказују пре по што добију одобрење за приказивање у јавности.

Сопственици забавних локала теже да противно законским прописима и полиц. наредбама пикантним песмама и продукцијама примаме госте, те је контрола над тим многобројним локалима доста отежана. Али се она у интересу јавнога морала и реда ипак доста успешно изводи присуством где школованих, где униформисаних полицијских органа.

За употребу деце у позориштима, која још нису свршила са својом школском обавезом, потребна је нарочита полицијска дозвола, која се по правилу даје само за божићне бајке, а изузетно краљевским позориштима дата је за то генерална дозвола.

Полицијским наредбама о извесним великим верским празницима забрањене су забаве. Тако н.пр. на Велики Петак забрањене су све јавне забаве и представе, свирање, певање и свакојака друга увеселења, изузев духовних концерата. Целе Велике Недеље, на Задушнице, првог дана Божића, Ускрса и Тројица, као и у очи тих дана, не смеју се давати јавне забаве и балови, као ни разне позоришне представе и продукције, које не носе озбиљан карактер и не служе вишим интересима уметности.

У интересу сигурности позоришне публике нарочите комисије овог одељка врше честе ревизије позоришних зграда и других забавних локала, старајући се да су све потребне установе за сигур-

ност публике у исправном стању и да правилно функционишу.

Готово сва већа позоришта у Берлину снабдевена су, ради што бржег угушења евентуалног пожара, са нарочитом водоводном инсталацијом, из које, стављањем извесног механизма у покрет, на мах, одозго са плафона, почне пљштати киша. За тим напране за објављивање узбуне, сигнали за нарочите изласке, ручне напране за угушивање малих пожара по гардеробама ит.д. Особита се пажња поклања постројењима за електрично осветење, која морају одговарати најновијим електро-техничким прописима за предохрану од пожара.

Униформисани квартални органи поред старања о реду и регулисању саобраћаја пред и у позоришту воде рачуна и о прописима за сигурност од пожара и увек се уверавају да ли је све како треба и у реду, да су, на пр., сва врата на редовним и ванредним изласцима слободна, да се лако и на прост додир отварају, да у њима не стоје кључеви, да су ватрогасци заузели своја места, да је водовод у исправном стању ит.д.

Дужност полицијских органа тачно је прописана и прецизирана за свако позориште. У већим позориштима мора бити сваке представе присутан по један полицијски официр (старешина једнога кварта) по утврђеном реду, а у мањим надредник са одређеним бројем шупмана.

Дежурни полицијски старешина у позоришту мора доћи на пола часа пре почетка представе и уверити се да ли је све у реду, како у позоришту, тако и на бини. Ако нађе да нешто не одговара предвиђеним прописима властан је на своју руку представу забранити.

Сваки полиц. орган, одређен на службу у позоришту, има своје службено седиште, које заузима тек кад представа отпочне, а при завршетку опет излази и врши своју улогу.

При посети владоца или члана његове породице поредак је, разуме се, већи и контрола јача.

Одељење II.

У делокруг рада овога одељења спада на првом месту:

Издавање механичких и кафанских ирава, што се врши на исти начин како смо то изнели говорећи о полицији у Франкфурту на Мајни:¹⁾ полиција испитује и даје мишлења како у погледу локала тако и личности, а општински одбор на основу тога издаје право.

»Полицијски час«, тј. време кад се ове радње затварају, јесте 11 часова у вече, а исправним локалима полиција продужује тај час према потреби и преко тога времена.

У једној великој вароши као што је Берлин ноћне кафане су у извесном погледу од потребе, пошто је у главнијим улицама и око жељезничких станица саобраћај ноћу врло жив, те има доста лица

којима је потребно да се поткрепе шољом кафе или чаја. Продужење се даје обично до 2 часа, а исправним локалима до 4 часа по поноћи. Само што после 12 часова не сме бити музике јер ова задржава госте.

У Фридриховој и њеним попречним улицама има велики број нарочите врсте крчми за имућнију публику, т. зв. »бар«, у којима иза барског стола, нека врата дугог келнераја, седе младе и махом лепушкасте девојке, које господу што стоје или на високим столицама седе уз тај келнерај, послужују разним пићима и забављају их. Како сопственици тих локала са женскињем и сувише експлоативну публику и врло су често извор свакојаког неморала, то се за њих »полицијски час« врло ретко продужује до иза поноћи.

За локале са женском послугом — келнерицама — којима је то врло често само привидно занимање да би избегле санитарско-полицијску контролу, прописана су нарочита правила како се то женскиње има одевати и понашати у локалу и према публици. Ти се локали не смеју изјутра отворати пре 7 часова, да келнерице не би пијану публику експлоатисале.

Заложне радње и посредници за млађе потребују такође дозволу власти, коју и овде издаје општински одбор по мишлењу овога одељења.

На основу овлашћења датог у закону о радњама Министри Нар. Привреде и Унутр. Дела прописали су нарочита правила за заложне радње, по којима морају водити извесне књиге, примати у залогу ствари само од лица која су им лично позната или се могу да легитимису, да у књиге заводе име залагача ит.д. То је прописано нарочито у том циљу, да би се отежао промет покрађених ствари и крадљивац лакше пронашао. Органи раније поменутог комесаријата за радиност воде сталан надзор да ли се сопственици заложних радњи придржавају одредаба зак. о радњама и прописаних правила, а, као што ћемо доцније видети, и органи кривичне полиције воде над њима сталан надзор и врше тако рећи свакодневне ревизије ради проналаска крадених ствари.

За посреднике је на исти начин прописано поред осталог и то какве књиге у радњи морају да воде и да утврђене цене, по којима наплаћују своје услуге за посредовање, морају доставити полицији и тарифу о томе држати обешену на видном месту у радњи.

Старинари, продајци употребљеног одела или ствари, не подлеже нарочитој дозволи, али им је законом о радњама стављено у дужност, да приликом отварања радње извести месну полицијску власт, а ова је у праву да лицима која нису довољно поуздана забрани рад. И старинари морају водити сличне књиге и поступати при куповини употребљених ствари као и сопственици заложних радњи.

Носачи за обављање свога посла морају имати полицијску дозволу. Они могу радити или самостално, на своје име, или у коме носачком институту. У првом

¹⁾ В. 49.—52. број »Полиц. Гласника« од прошле године.

случају добијају дозволу тек пошто код полиције положи кауцију у 75 марака, а у другом добијају само извесну упутницу, по којој могу ступити у рад код неког института, који се стара о одељу и осталом што је носачким радницима за њихов посао потребно.

Ово одељење издаје легитимације и трговачким путницима, који према зак. о радњама не смеју бити осуђивани за прљава и нечасна дела, за друга тежа кривична дела и за скитњу, да нису склони пијанству и да не пате од какве заразне болести.

За оне који хоће да обављају неку радњу у путовању, дакле не на једном месту, важе сличне одредбе, само што ови морају имати још и дозволу среског одбора. Њима се у датој дозволи прецизира шта смеју тумарајући радити и продавати, а да се не огреше о законске одредбе забрањенога торбарења.

(НАСТАВИТЕ СЕ)

Жив. А. Лазиф

ПОЛИЦИЈА У ФРАНЦУСКОЈ

Општи појмови о полицији — Организација полиције у Француској — Административна полиција — Полиција у Паризу.

(НАСТАВАК)

ДРУГИ ДЕО

Административна полиција.

Домена административне полиције једна је од највећих. Може се слободно рећи, да нема готово ниједне административне акције, која не би била вршење извесног полицијског права. С тога овде и не можемо говорити о свима овим акцијама, већ ћемо се само ограничити да укратко прегледамо важније објекте административне полиције.

Вршење полицијске власти може се односити на државу, лица и имовину, те је с тога у овом смислу распоређен и материјал који ћемо испитивати.

Полиција државне сигурности.

а) Удружења.

Целокупно законодавство о удружењима лица из основа је модификовано законом од 1. јула 1901. год. који је прокламовао слободу удруживања. Није место да овде пишемо детаљну и потпуну студију о овом закону: довољно ће бити да само испитамо како је њиме измирена слобода, која се желела дати удружењима, са полицијским гаранцијама које су неопходне за јаван ред.

Нови закон укинуо је све раније законодавство о овој материји, а нарочито чл. 291, 292. и 293. казн. законика и закон од 10. априла 1834. године. Према овоме, окружни начелник нема више да испитује да ли је удружење састављено из више или мање од 20 чланова, нити да одобрава његове статуте итд. Удружење, онакво како га је закон дефинисао, апсолутно је слободно и разрешено сваке обвезе према администрацији.

Атрибуције окружног начелника у овој материји биле би дакле никакве да закон није понудио удружењима, која својевољно пристану да се потчине извесним административним формалностима, бенефицију разних користи, које је закон изрично побројао. Да би се добиле ове користи, није потребно да удружења траже дозволу за своју егзистенцију, већ је довољно да се званично пријаве администрацији.

Закон од 1. јула 1901. год. и регламентарни декрет од 16. августа исте године, који га допуњује, регулисали су форму и услове ове пријаве. Њу морају поднети оснивачи удружења окружној (или среској) полицијској власти оног места у коме је социјално седиште удружења. Уз пријаву се подносе и два примерка статута који, као и сама пријава, морају бити написани на монополисаном хартији од 0-60 дин. Дужност је окружног начелника да њихов пријем потврди реверсом. Поднети документи морају се примити и реверс издати у свима случајевима, пошто администрација није овлашћена да цени да ли удружења, која се желе користити бенефицијом из чл. 5. и 6. закона, имају доиста правни карактер, предвиђен у дефиницији чл. 1. закона.

Пошто је циљ пријаве да постанак удружења учини јавним, закон је ставио у дужност оснивачима, да у року од месец дана објаве у званичним новинама извод, који ће садржавати: датум пријаве, назив, циљ и место удружења. Пошто је ово учињено, окружни начелник дужан је да ову пријаву дословно репродукује у *Зборнику административних аката префектуре*.

Окружни начелник исто је тако дужан издавати реверсе и на оне пријаве, које му удружења морају подносити, у року од три месеца, о свакој промени у њиховој администрацији и управи, као и о свима модификацијама у њиховим правилима. И ова пријава подноси се на монополисаном хартији и са прилозима, као и прва, али не мора бити објављена преко званичног листа нити у *Зборнику административних аката префектуре*. Међутим, свако лице има права да види њену садржину у секретаријату окружног начелства (или среског), и да тражи да му се изда у препису или у изводу о његовом трошку.

Најзад окружни начелник или његов делегат (или срески начелник) пагинира и потписује сваку страну специјалног регистра, који мора имати свако објављено удружење, и у који се морају уписивати редом све промене у правилима, администрацији и управи, са назначењем датума рецеписа о поднетим пријавама поводом ових измена. Административне и судске власти могу увек, кад год за потребно нађу, прегледати овај регистар. Почетком сваке године, месеца јануара, окружни начелник дужан је поднети министру унутрашњих дела списак објављених удружења у своме округу за прошлу годину.

Изложеним законским одредбама декрет је потчинио и савезна удружења, која имају заједничку администрацију или

управу. Једини законски пропис, који се нарочито односи на ова удружења, јесте обвеза да у року од три месеца пријављују новопримљена друштва.

Поред објављених удружења, постоји још једна категорија удружења, којима је закон признао много већу правну способност; то су удружења која се признају за *јавно корисна*.

Удружења, која желе да добију ово признање, морају се, пре свега потчинити свима обвезама објављених удружења. Молба за признање упућује се министру унутрашњих послова, а само признање задобија се декретом државног савета. Улога окружног начелника у овој ствари ограничена је на подношење извешћа министру унутрашњих послова по поднетој молби.

Под режимом закона од 1. јула 1901. год. ниједно удружење не може бити растурено одлуком окружног начелника, већ само по одлуци суда или министарског савета, али окружни начелник увек може, у смислу својих атрибуција опште полиције, скренути пажњу суду или влади на удружења која би по његовом мишљењу требало растурити, или чак и сам повести против ових удружења истрагу у смислу чл. 10. кривич. суд. поступка.

Од обичних удружења законодавац је издвојио религиозне конгрегације, и потчинио их специјалном режиму.

Што се тиче удружења, која имају за циљ да својим члановима пруже заједничке материјалне или интелектуалне дистракције, она су до 1901. год. била потчињена општем режиму удруживања личности, али се од промуглације закона од 1. јула 1901. год. могу слободно конституисати. Једино је било остало нерешено питање о коцки која је, мора се признати, врло често једна од најглавнијих дистракција чланова ових удружења. Јер, и ако закон од 1. јула 1901. год. оставља потпуну слободу конституисања удружења, ипак њиме није повређен принцип члана 410. казн. закона, који забрањује коцкарнице. Најзад је ово питање регулисано једним расписом министра унутрашњих послова од 1. маја 1903. године који је утврдио правила за разликовање солидних удружења од правих коцкарница. Локали првих имају се сматрати као приватна места, у којима је допуштено коцкање као и у приватним становима, али под условом, да улазак у друштвени локал буде регулисан на начин који удружењу неће одузети његов солидан карактер. Противно овом, формалности око уласка у праве коцкарнице илузорне су, и оне су, тако рећи, сваком отворене.

Ако би се, међутим, утврдило, да је главни циљ једног оваквог удружења коцкање, и да средства за његов опстанак произлазе искључиво од ове експлоатације, оно ће, па ма како строго испуњавало формалности у погледу пријема чланова, бити сматрано као удружење са недопуштеним циљем.

Клубови, као удружења која имају за циљ држање јавних скупова, били су sukcesивно укидани и одобрани, док најзад нису дефинитивно забрањени чл. 7. закона о слободним зборовима од 30. јуна

1884. год. Закон од 1. јула 1901. год. нарочито је укинуо овај члан, и клубови се данас могу слободно конституисати, било као удружења објављена или необјављена. Карактер ових удружења знатно се, у осталом, изменио, а и само име клуб готово је потпуно ишчезло из терминологије политичких група.

Изборни комитети, који се специјално конституишу у циљу агитације за поједине кандидате, спадају такође у ову категорију и потчињају се истом режиму.

(НАСТАВИТЕ СЕ)

ПСИХОЛОГИЈА ЗЛОЧИНА И ЗЛОЧИНЦИ СПЕЦИЈАЛИСТЕ

(одељак из дела „Психологија злочинца“)

од д-ра Ериха Булфена
државнога тужиоца у Дрезди

(НАСТАВАК)

Даљи и виши ступањ тога стања, који прелази у директно болесно стање, даје осећање које се налази код тако званих клептомана. Као што знамо, ту немамо посла са нарочитом психозом, са нарочитим болесним стањем, већ са делимичном појавом извесног болесног стања.

На тај начин заостају код крадљивца духовне способности пред телесним подобностима. Из тога је разлога крађа деликат нижих култура, нижих друштвених елемената. Што Немачка предњачи у извршењу крађа према Италији и Аустрији, може изгледати да стоји у супротности са њеном високом културом. Али у том погледу одлучују код Немачке њени привредни односи, који су баш тамо тако необично погодни за извршење крађа. Немачка је индустријска држава а Италија и већим делом Аустрија још су аграрне државе; Аустрија се делом налази у прелазном стадијуму. Индустријска је држава куд и камо погоднија да се у њој врше крађе, него ли аграрна, у којој и нема толико прилике за крађу. Отуда долази, да у индустријску државу долазе у масама крадљивци из иностранства.

Интелигенција крадљивца из навике и крадљивца од заната није велика. Његова се пожуда састоји у томе, да без рада прибави себи добити. Плашљивост од рада и лакомисленост, то су његове основне карактерне црте. Захваљујући васпитању и изобраењу неки пут и отуда још није научио да ради. Ако је и имао физиолошке способности за трајан и солидан рад, он је врло брзо изгуби чим пође путем вршења крађа. Временом заиста није више у стању да трајно ради какав частан посао; то му не допушта сам његов нервни систем.

Крадљивца обележава и пожуда за уживањем у својој најбудалестијој форми. При том у њега оскудева права способност за уживање. Код њега се не могу развити етички или, пак, естетички осећаји. Ваља погледати на Манолесков живот. Он плива само у уживањима најниже врсте; за више нема никаква интереса. У својим мемоарима никада не говори о лепоти предела или уметничких творевина, које

је видео, или о узвишеној музици, коју је чуо.

У крадљивца је слаб логички осећај. Он често краде бесвесно, узима неки предмет који му ни за шта не потребује и који никако не може ни продати. Најокретнији крадљивац може у исто време бити и велики глупак. Па баш и чувени крадљивци по хотелима, који су на све стране путовали, већином имају мало свесне мудрости. Код њих је све чисто спољашња техника, махом врло прсте врсте, која је урођена. Ко је свестан те природне обдарености, тај може у томе да нађе и појачања у способностима за вршење крађа.

Спремност и уметност могу се вежбањем задобити само код неколиких подобности. Ти су услови најпогоднији за специјалисте, за крадљивце велосипеда, капута, за кесароше, за крадљивце по трговинама и т. д. Такав крадљивац увек и непрестано понавља пети експеримент. Правој интелигенцији морао би такав занат бити чак и досадан.

Крадљивац по прилици нема готово никакве крадљивачке способности, нити раније спреме; он краде само за то, што му је прилика све то тако згодно наместила, да он има само руком да се маши. Такав крадљивац махом за неколико дана страћи оно што је покрао, и то по крчмама где га очекују другови — беспосличари, или са женскињем. При том је крадљивац свестан, да је опет остао без средстава. Али он добро познаје и рентабилност свога заната; он се ослања на срећни дохват својих претију.

Лакомисленост је карактер који готово увек означаје више доброћудност, него ли злобу. Злобан човек увек је врло свесан свога циља, и не би допустио да код њега превлада лакомисленост. Кад би крадљивац могао да украде читав милион, ипак не би био у стању да уложи ту суму у какво предузеће и да од тада живи на неки частан начин. Кад би неко загледао у појединости живота једнога крадљивца, морао би се често ухватити за главу и упитати, како је могуће, да један човек потпуно здраве памети може кроз читав низ деценија да подлеже тако бесмисленом начину живота.

Већина је крадљиваца доброћудна карактера, кад се уме с њима да разговара; они се лако предају необузданој доброћудности. Тада се може увидети, са колико мало вољне снаге и интелигенције располажу ти уметници у пузању, скакању и бежању.

Кад крадљивац буде препаднут на самом делу, ретко ће кад напасти на онога ко га је препао. Он у истом тренутку оставља све, баца сву покрађу, коју је већ и у цепу имао, и лаћа се бегства. Само кад га већ неко зграби за мишке, тада се брани, па и онда не увек.

Крадљивац употребљује силу само према стварима, а не и према личностима, те се у томе и разликује од разбојника. Доброћудност крадљиваца може се видети још и у томе, на који начин и на шта употребљују покрађу. Многи сиромашни друг добија од тога по какав дар, по старе панталоне или пар ципела и т. д.

Даље, крадљивац располаже обично и са извесном срчаностију. Он мора да ради рукама, и у даном тренутку не сме се устезати, већ мора смелим покретом дохватити и на сигурно место однети украдени предмет. Он је увек у опасности да буде ухваћен. Срчаност, која је потребна и крадљивцима по прилици, код појединих карактера развија се у смелост и одважност, а неки пут чак и у нечувену дрскост. Отуда смеле опасне крађе, чије нас ноћно и пуно опасности извођење доводи до дивљења. Свакако, да и за ово важи, да брзина није никаква чаролија. Крадљивац, на пример, који тера свој занат ноћу, научи се убрзо на извесну мирноћу.

Навика чини крадљивца равнодушним према опасностима; навике жртве, која треба да буде покрадена врло се брзо упознаду. Зна се, кад је у хотелима и кафанама све сигурно; зна се колико чврсто спавају људи, баш и кад је крај њих чекмеце са дневним пазаром. Човеку, који слатко хрче, мирно се узима из панталона кључ од касе и ова се отвара, баш и ако је у истој соби. У извесном смислу све је то тако просто, да га може без погрешке извршити и какав четрнаестогодишњи дечак; о овоме има писац ових редова повише примера из своје личне праксе.

Одважност и дрскост имају, дакле, и своју безазленију страну. То се не сме никако заборавити кад се хоће да заснује психологија крадљивца. Неустрашимост налази извесног задовољења у самој себи и за то води до најдућих експеримената. Ноћни крадљивац, који поред заспалога човека испражњује касу, са свим сигурно има у себи извесан осећај размишљености; тај осећај појачава његову мирноћу и сигурност. Тако се само могу разумети све неустрашимости и дрскости без основа.

Чак се и хумор порађа у крадљивца при погодним ситуацијама. Посматра ли се личност опаснога крадљивца, у многим случајевима неће му се никако приписивати, да је он извршилац тих дела. Говори ли се с њиме о томе, одмах ће се видети да то није човек који воли дуга објашњења. Често та иста својства доводе и до признања. С друге стране има тако упорних крадљиваца, који ни најмање и ништа неће да признаду, баш кад стоје противу њих и по њих са свим отежавајуће чињенице. Чувену лажљивост крадљивца може потврдити и писац ови редова из свога личнога искуства.

Крађе се извршују највише из појуде за уживањем. Краде се такође много из потребе, да би се домирило оно колико је за живот потребно; из праве нужде краде се сразмерно најмање. Обичној психологији крадљивца није потребно да указује на крадљивца по прилици, нарочито још ако краде из нужде или потребе, као ни на крадљивца похлепнога за чашћу, крадљивца књижа и т. д.

А. Krauss износи нарочиту психологију крадљиваца, засновану на новијим научним резултатима. Он дели крадљивце по њиховим мотивима на три категорије.

У прву категорију долазе крадљивци, који краду из стварне нужде или бар из потребе. »Од саме колевке никако им се није насмешило сунце живота; њима је било окренуто само његово налиције. Они су зарана постали свесни те супротности, а нарочито свога проклетством испуњеног позива, те готово са урођеном завишћу гледају своје срећне ближње.« Зависти се придружују за тим огорчење и мржња.

»Њихова закључна судба јесте казамат, и ту долази злочиначки тип до потпунога изображења.«

У другу категорију рачуна *Krauss* крадљивце који се плаше од рада. »Они махом имају обично техничко школско образовање и много су читали. Време учења јесте у исти мах и доба одлучности за њих. Са омразом на рад постаје од њих лењивац. У њега нема прохтева за радом, а гоњење на рад само га љути. Нешто из лености, нешто из пакости, тек он застави рад са свим и бива најурен од куће. Мора да путује, али му нигде не иде боље но што је било код првога мајстора. Крај је томе крађа и казамат — велика школа за вештину која има да му скује срећу. Најтеже је спасти крадљивце ове врсте, а само је највећа стега и строгост у стању да их нагна на рад и ред.«

За трећу категорију главни извор злочинаца јесте преовладала пожуда за уживањем. »То није неки рђав или покварен, али је лакомислен свет. Њихов су животни елемент финија и грубља чулна уживања. Пожуда за уживањем води задживању, дугови заложним заводима. Све што се има заложити се. Последњи је излаз крађа, а крај комедије сачињава опет велика школа — казамата.«

(НАСТАВИТЕ СЕ)

Д. В. Банић

ПОУКЕ И ОБАВЕШТЕЊА

Учињена су нам ова питања:

I

Суд општине прњаворске, актом својим Бр. 215, пита:

»Један грађанин оvd. осуђен је пресудом овог суда да плати 100 дин. оштете извесном лицу и пресуда је за извршну оглашена.

Покушаним извршењем ове пресуде суд се је уверио, да осуђени нема ни кротног ни непокретног имања да би се ова оштега наплатити могла а да се не огрешни о пропис § 471. гр. суд. пост.

Но осуђени има шести део воденице на реци Дрини, у заједници са једним лицем, који по процени вреди 100 дин.

Суд моли уредништво за објашњење: Може ли се овај део воденице изложити продаји, а да не буде окрњен пропис § 471. грађ. суд. пост.«

— На ово питање одговарамо:

Питање: да ли и воденице улазе у ред оних зграда, које су земљоделцу зашти-

ћене § 471. грађ. судског поступка, није ново.

Оно је било до сада толико пута предмет расправљања и административних и судских власти, па ипак није постављено стално правило, које би служило као основа за поступке власти.

Највиши наш суд — Касаџија — изјашњавала се неколико пута о овоме, данас овако, сутра онако.

Тако, одлукама својим: од 20-ог фебруара 1903. год. Бр. 477, и од 28. августа 1900. г., Бр. 6474, она је нашла да воденица није заштићена § 471. грађ. судског поступка, и да се може продати за дугове земљорадника, а одлуком својом од 11. новембра 1899. године Бр. 9128, она је нашла, да и воденица улази у оно имање, које је заштићено поменутом законском одредбом, ако дужник без ње нема »наглавицу«.

Државни Савет, опет, одлуком својом од 28. маја 1904. год. Бр. 4436, нашао је, да воденица чак и онда, кад служи као стан земљоделцу, није заштићена од продаје.

После овако разноликих погледа нашега правосуђа и административних власти, одиста је тешко дати упутства, да ли воденицу треба продати за приватне дугове или не.

Али, кад је у питању накнада штете, онда се има поступати по т. 16. § 471. поменутог закона, ако је штета, коју суд помиње, учињена злочиним делом, преступљењем или иступљењем учињеним из користољубља, или преступљењем намерно учињеним.

Није ли штета потекла из ових кривица, онда не би требало излагати продаји део воденице, јер уредништво ипак налази, да би таквим поступком пре био задовољен закон и намера законодавца, него другчијим поступањем.

II

Суд општине бељинске, актом својим Бр. 3751. пита:

»Пре извесног времена украдена су коњска кола механџије овдашњег, која су била у ходнику механџе штале — поред самог друма и без икакве ограде — тако рећи била су на отвореном пољу.

Механџија тражи да му ова општина плати оштету, по закону о накнади штете.

Моли се уредништво за обавештење: да ли општина мора плаћати и овакве крађе или не?»

— На ово питање одговарамо:

У чл. 1. закона о накнади штете учињене злонамерном паљевином и намерним противзаконим поништајем ствари, побројане су крађе, за које ће се давати накнада од стране општина, у којима је крађа извршена.

И, како тамо нема о колима и сличним стварима ни помена, то, наравно, и та општина неће бити дужна да даје механџији какву накнаду за украдена кола.

III

Суд општине башинске, актом својим Бр. 1563, пита:

»У овој општини постоји једна задруга од три брата, од којих су двојица пунолетни а један не. Са њима живи и мати удова.

Имање им није ни данас у истини подељено, него сви живе у једној авлији у две куће и осталим стајама.

До краја 1906. године плаћали су порез уједно у 17-64 динара.

У почетку 1907. године, један брат је тражио да се по пореским књигама задужи порезом на четврти део имања и такво је задужење учињено, ма да они и даље имање раде заједнички.

Овај задругар, што је овако издвојио свој порески део, плаћа сада 4-41 дин. непосредног пореза без приреза и личности.

Пре кратког времена тражио је да му суд изда уверење о сиротном стању, пошто, вели, плаћа испод 5 дин. пореза.

Моли се уредништво за обавештење: сме ли му суд издати уверење о сиромаштини само по томе основу, што се он задужује по књигама са 4-41 дин. непосредног пореза, кад суд зна да имање није у истини подељено, и да се на укупно имање треба да плаћа 17-64 динара, па да за такво уверење не одговара?»

— На ово питање одговарамо:

По тачци 8. чл. 2. закона о таксама, за сиромаша, у погледу плаћања такса, сматра се сваки онај, који не плаћа више од 5 динара непосредног пореза без приреза и личног пореза.

Према томе, кад би дотични одиста био одељен од своје задруге а не плаћа више од 4-41 дин. имао би права на уверење.

Али кад је суд уверен, да ова задруга није у истини подељена, него је овај један задругар издвојен само са порезом, како се види једино у том смеру, да изигра наређења закона о таксама, онда суд мора бити обазрив при издавању уверења на тај начин, што ће му дати уверење колико он плаћа пореза, али да у истом нагласи: како је он у истини још задругар, и како би укупан порез задруге изнео 17-64 дин.

Да ли ће га власти са оваквим уверењем сматрати за сиромаша, то ће бити ствар њихове оцене и правилнога разумевања закона, али ће тај суд бити сачуван од одговорности.

IV

Суд општине јошаничке, актом својим Бр. 3801, пита:

Пресудом овога суда Бр. 3511, осуђена су извесна лица за иступну кривицу са по три дана затвора, и ову пресуду одобрио је и првостепени суд.

Сада треба приступити извршењу ове пресуде; али је једно од осуђених лица тако болесно од реуматизма, да због овог ладног времена лежи у постељи.

Моли се уредништво за обавештење: како ће суд ово лице подвргнути издржавању затвора, кад је оно болесно, а не пристаје да замени затвор новцем, те је опасност да пресуда не застари и суд због тога дође до одговорности?»

— На ово питање одговарамо:

Изречена казна за иступне кривице замењује се из два узрока — или кад то нађе за потребно сама власт, која је казну изрекла § 315. и 316. крив. закона и § 49. Полицијске Уредбе, или кад то осуђени сам захтева, § 318. кр. зак. и § 15. и 16. поменуте уредбе.

Према томе, кад је осуђени болестан те се не може ставити у затвор, а добродо је материјалног стања, онда нека суд нарочитом одлуком — решењем — замени казну затвора новцем по § 315. кр. поступка и нека је благовремено наплати, како пресуда не би застарила.

V

Један општински деловођа пита:

„Извршеним разбојништвом од стране непознатих лица, учињена је знатна штета појединим грађанима ове општине.

Они траже накнаду од ове општине, по томе основу, што је разбојништво извршено у атару ове општине.

Моли се уредништво за обавештење: да ли је ова општина и по коме закону дужна да ову штету накнади?“

— На ово питање одговарамо:

По чл. 13. закона о јавној безбедности, „штета учињена грађанима и правним телима хајдучијом и разбојништвом, накнађује се по закону о накнади штете, учињене злонамерном паљевином и намерним противзаконим уништајем ствари од 20. марта 1892 године и овога допуни од 22-ог децембра 1903 године“.

VI

Суд општине града Врање, актом својим Бр. 779, пита:

„Манасије Стајић, тежак из села Собине, извршном пресудом врањског првог степеног суда осуђен је поред казне затвора и на накнаду трошкова за горосечу. Покретности никакве нема.

Од непокретног имања има само један плац са кућом и виноград у Собини од незнатне вредности.

Овај Манасије у пуном смислу ужива благодетење § 471. суд. поступка, јер му је главно занимање земљоделство са којим издржава себе и породицу, и ако би му се ово имање продало остао би са децом на сокаку.

Моли се учтиво уредништво за објашњење у Полицијском Гласнику.

Да ли у овом случају Манасија штити горња одредба законска, и да ли би у овоме случају суд могао да изда уверење да Манасије из имања не може ову накнаду да плати без осетне штете. *Ствар је хитна*“.

— На ово питање одговарамо:

Како ће се наплаћивати новчана казна, на коју је неко осуђен по закону о шумама, прописано је у чл. 93. истога закона.

Што се тиче наплате досуђене накнаде штете, за њу важи тачка 16. § 471. грађ. суд. поступка.

Према томе, ако је горосеча намерно учињена, а није случај чл. 100. закона о шумама, онда се може узети у попис сва имовина осуђеног.

О томе постоји и распис г. министра унутр. дела од 28. октобра 1898 године П.№ 23178. (Полицијски Зборник стр. 849).

СЛУЖБЕНЕ ОБЈАВЕ

Т Р А Ж Е С Е

Живорада, сина пок. Лазара Пјевчевића, трговца из Ваљева, кога је нестало 22. прошлог месеца, тражи начелство округа ваљевског актом Бр. 1274. Живорад је стар 10 година, средњег раста, плаве косе; на себи има гуњ, панталоне и опанке. Позивају се све полицијске и општинске власти да га потраже и пронађеног упуте поменутом начелству.

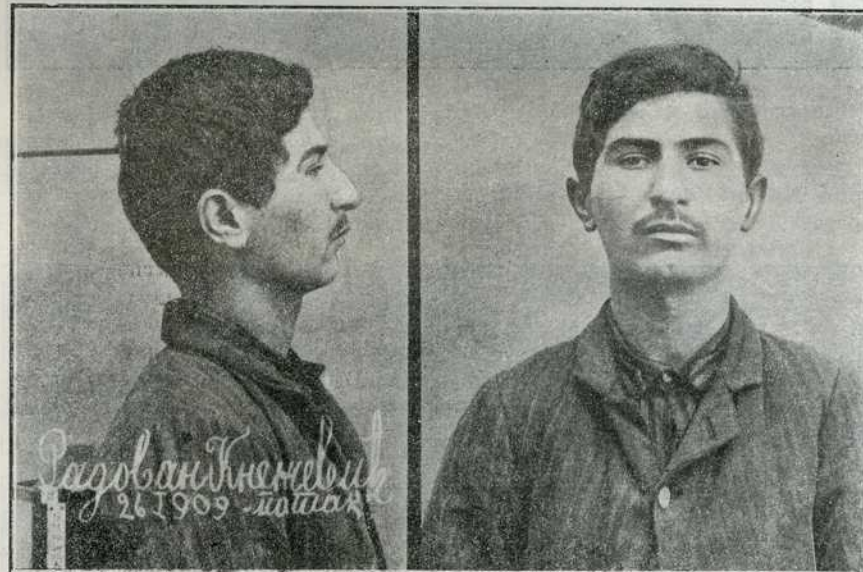
Александра, сина Луке Јовановића, земљорадника из села Мислођина, среза посавског

од сукна, на глави шајкачу, а на ногама опанке. Скреће се пажња свима властима да га потраже и пронађеног упуте Управи града Београда.

ИЗ ПОЛИЦИЈСКОГ АЛБУМА

Као даљи учесници у оној лоповској компанији, која је у Београду вршила крађе и о којој је било говора на овом месту у прошлом броју ређају се:

5. **Радован Кнежевић**, звани „Патак“, родом из Ниша, стар 18 година, по занимању шлосер; 1907. године осуђен у Нишу за опасну крађу на две године затвора, а и полицијским пресудама за омање крађе више пута је осуђиван.

округа београдског, који је био абаџијски шегрт у Обреновцу и кога је нестало 28. прошлог месеца, тражи Управа града Београда,

6. **Миле Вуксановић**, слуга, родом из Црне Горе, стар 18. година, свршио три разреда гимназије, осуђиван због крађе.

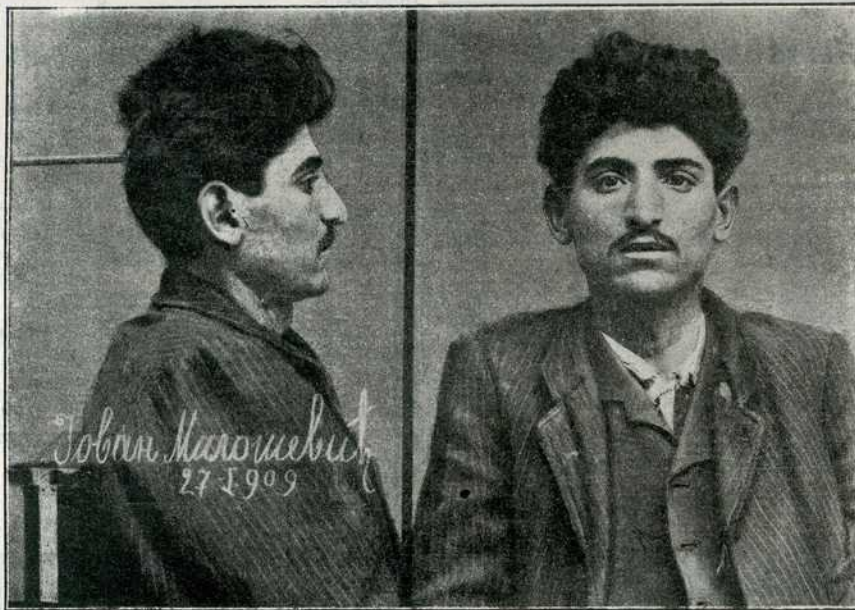
актом Бр. 5070, ради предаје родитељима. Александар је стар 14 година, средњег раста, у лицу плав, с леве стране чела има белугу од посекотина; од одела има гуњ и чакшире

7. **Јован Милошевић** — Дака, из Београда, стар 21 годину, бави се још и вођењем слепца по вапсарима. Крађујевачки првостепени суд осудио га је 1904. год. на пет година

робије због крађе једнога детета са вашара у Аранђеловцу, које је покушао и да ослепи, како би га употребио за прошњу. У последње

Милан Николић — Максимовић, земљоделец, родом из Вратара, среза расинског, има да одговара код начелника среза темнић-

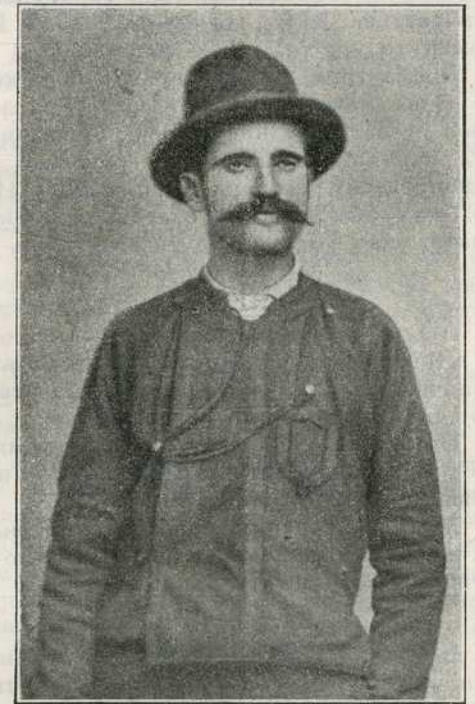
ши му 540 динара у новчаницима. По извршењу ове преваре Адам је одмах побегао. Он је стар 33 године, средњег раста, очију, о-брва и косе плаве; од одећа има чакшире, гуњ, на глави шубару, а на ногама опанке. Изно-

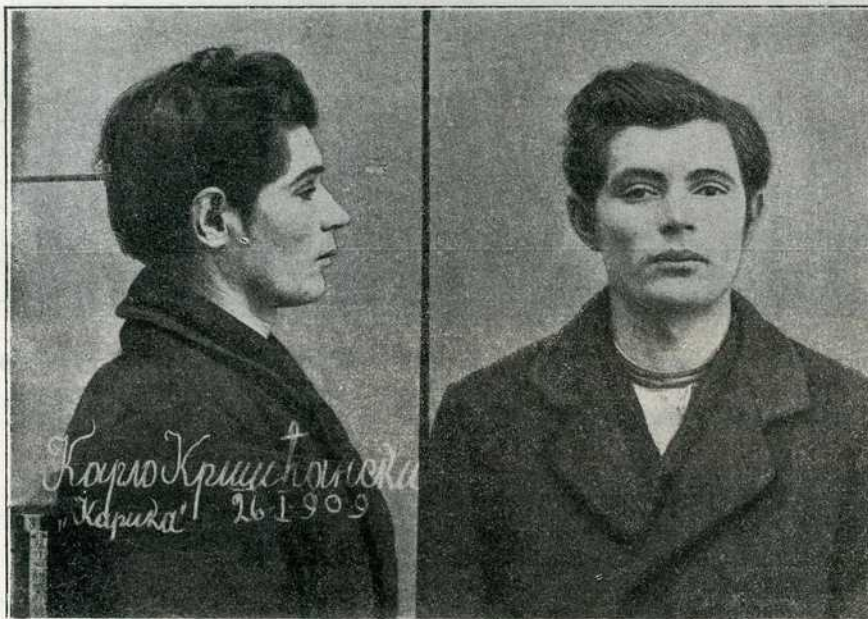
време вели да се бавио и «куповином» коња по Пожаревцу.

8. Карло Кришћински — Корица, родом из Београда, стар 19 година, небројено

ског за убиство, али се није могао пронаћи, пошто је по извршењу дела побегао. Милан је стар 40 година, средњег раста, косе и бркова смеђих, брија се; од одећа има чакшире и гуњ од сукна, на глави шајкачу, а на но-

сећи његову фотографију позивамо све полицијске и општинске власти, да га живо у својим домаћима потраже и пронађеног стражарно спроведу начелству округа пожаревачког, с позивом на депешу Бр. 1406.

пута кажњаван за иступне крађе, које је још од своје десете године почео да врши.

ПОТЕРЕ

Душан А. Миливојевић, земљоделец из села Моравца, 22. прошлога месеца извршио је опасну крађу и по извршењу дела одмах побегао. Душан је стар 23 године, средњег раста, на себи носи одело од сукна, на глави шајкачу, а на ногама опанке. Позивају се све полицијске и општинске власти, да га у својим домаћима потраже и пронађеног спроведу начелнику среза алексиначког, с позивом на депешу Бр. 1166.

гама опанке. Нека га све полицијске и општинске власти живо потраже и пронађеног стражарно спроведу начелнику среза темнићског с позивом на депешу Бр. 1389.

Сигмунд Сиргер, трговачки агент, има да одговара за утају код кварта варошког, али се није могао пронаћи, јер му се не зна место пребивања. Он је стар 42 године. Обраћа се пажња свима властима да га потраже и пронађеног упуте кварту варошком, с позивом на акт Бр. 15605/908.

Адам Исаиловић звани „Чакар“ коцкар, родом из Београда, 30. прошлог месеца извршио је превару у Пожаревцу према Радовану Ђорђевићу, земљоделцу из Костоца, узев-

СКРЕЋЕ СЕ ПАЖЊА

24. прошлог месеца на путу Алексинац—Глоговица изгубљен је печат за фарбу суда општине глоговичке, облика елипсе, са грбом и натписом «Суд општине глоговичке». Позивају се све полицијске и општинске власти, да потраже овај печат и у случају проналаска да га пошљу начелнику среза алексиначког с позивом на акт Бр. 1097.

КРАЂЕ СТОКЕ

Ноћу између 30. и 31. прошлог месеца непознати крађивци украли су два вола Пери Милићу, земљод. из Баба, среза космајског. Оба су вола шарене длаке. Депеша начелника среза космајског Бр. 2591.

13. децембра прошле године украдена је једна кобила Ранисаву Синдићу, земљоделцу из Врела, среза тамнавског. Кобила је стара 3 године, длаке доратасте, у десну ногу пу-таста, без роваша. Акт начелника среза тамнавског Бр. 1031.

Обраћа се пажња свима властима на ове покрађе.